

ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

ΝΑ ΞΑΝΑΚΑΝΟΥΜΕ ΤΟΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟ ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Η καπιταλιστική κρίση έχει μεταβάλλει σε μεγάλο βαθμό τη μορφή της εργασίας. Πολύ καιρό όμως πριν την κρίση, η εργασιακή συνθήκη για το μεγαλύτερο τμήμα του προλεταριάτου προσδιορίζεται από την επισφάλεια. Ο κανόνας είναι η συνεχής εναλλαγή εργασιακών κλάδων και εργοδοτών, η διαρκής μετάβαση από την ανεργία στην υποαπασχόληση και το αντίστροφο, οι ελαστικές σχέσεις εργασίας (ημιαπασχόληση, μπλοκάκια, βάουτσερ κλπ), η απλήρωτη εργασία, η καταπάτηση όλων των εργασιακών δικαιωμάτων. Αυτή η μορφή εργασίας έχει γίνει πια σαφές με δραματικό τρόπο ότι δεν αφορά μόνο τους νέους ή τους νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας. Και φυσικά οι εργαζόμενοι της νέας εποχής δεν οργανώνονται, δεν συνδικαλιζονται.

Παράλληλα με την ιδεολογική απαξίωση του συνδικαλισμού, που είναι δικαιολογημένη αν σκεφτούμε πόσο ξεπουλημένος είναι ο επίσημος συνδικαλισμός από το '80 και μετά, οι εργαζόμενοι της νέας εποχής δουλεύουν σε τόσο διαφορετικές εργασιακές συνθήκες, αλλάζουν τόσες δουλειές, διανύουν τόσο μεγάλα διαστήματα ανεργίας που ακόμα κι αν πιστεύουν στην ανάγκη της συλλογικής οργάνωσης και του συνδικαλισμού, τους είναι αδύνατο να αναγνωρίσουν ότι ανήκουν σε κάποιον συγκεκριμένο εργασιακό κλάδο, άρα και στο αντίστοιχο συνδικάτο.

Η αναρχοσυνδικαλιστική μορφή οργάνωσης στο σύγχρονο εργασιακό τοπίο είναι δυνατό να παρέχει ουσιαστική απάντηση στη συλλογική οργάνωση των εργαζομένων, παρά τον

κατακερματισμό των εργασιακών κλάδων και των σχέσεων εργασίας. Ο αναρχοσυνδικαλισμός δεν είναι ο συνδικαλισμός των παζαριών με τα αφεντικά και το κράτος και λειτουργεί ανταγωνιστικά απέναντι στα γραφειοκρατικά, κομματικά και εργοδοτικά συνδικάτα. Είναι ο συνδικαλισμός της άμεσης δράσης των εργαζομένων, που, πέρα από την στάση της αντίστασης και της διεκδίκησης απέναντι στην εργοδοσία, εμπνέεται από την επαναστατική παράδοση και μπορεί να εμπνεύσει στους εργαζόμενους το όραμα για μια καλύτερη κοινωνία.

Κυρίως όμως ο αναρχοσυνδικαλισμός δεν έχει κανένα φετίχ με την αστική νομιμότητα.

Οποιαδήποτε μορφή οργάνωσης των εργαζομένων είναι συνδικαλιστική οργάνωση. Μια επιτροπή εργαζομένων σε έναν εργασιακό χώρο ή έναν κλάδο μπορεί να παλέψει για τις ανάγκες που προκύπτουν και η αποτελεσματικότητά της δεν εξαρτάται από τη νομιμοποίηση που τους παρέχει το κράτος, αλλά από τη δική της δυναμική και αποφασιστικότητα. Με ανάλογο τρόπο, η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση μπορεί να καλύψει ανέργους και επισφαλώς εργαζομένους, χωρίς αυτοί να χρειάζεται να αλλάζουν σωματείο κάθε λίγους μήνες, όσο συχνά αλλάζουν σχέση εργασίας και κλάδο. Τα επίσημα σωματεία έχουν ένα μοναδικό πλεονέκτημα σε σχέση με τα άτυπα: το νόμιμο δικαίωμα της απεργίας.

Η απεργία είναι το σημαντικότερο όπλο των εργαζομένων. Με αυτήν στερούμε από τα αφεντικά το μόνο που τους ενδιαφέρει, την εργασία μας και το κέρδος που αποκομίζουν από αυτήν. Ωστόσο στο διάστημα που ακολουθεί πρόκειται να περιοριστεί, σχεδόν να καταργηθεί, το δικαίωμα στην απεργία. Ιδιαίτερα στη Ελλάδα με τον νέο συνδικαλιστικό νόμο που πρόκειται να ψηφιστεί, οι προϋποθέσεις για την κήρυξη απεργίας θα είναι πολύ δύσκολο να εξασφαλιστούν. Τα μέτρα αυτά απονευρώνουν μοιραία τα νόμιμα συνδικάτα. Ο αναρχοσυνδικαλισμός μπορεί να επιβιώσει από την επίθεση αυτή, με δεδομένο τον μη θεσμικό του χαρακτήρα αλλά και το γεγονός ότι έχει στο οπλοστάσιό του μέσα πάλης που δεν περιορίζονται στα νόμιμα, όπως τις καταλήψεις, το σαμποτάζ, το μποϊκοτάζ και ό,τι άλλο μπορεί να επινοήσει η δημιουργικότητα και η φαντασία των εργαζομένων. Άλλωστε, ακόμα και τα επίσημα συνδικάτα σε ένα τέτοιο συνδικαλιστικό νομικό πλαίσιο θα κληθούν να διαλέξουν: ή να αναθεωρήσουν στην προσκόλλησή τους στη νομιμότητα ή να εξαφανιστούν, χάνοντας κάθε δυνατότητα οργάνωσης της αντίστασης των εργαζομένων ή, ακόμα και το ελάχιστο, κάθε δυνατότητα διεκδίκησης μερικών κλαδικών αιτημάτων.

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ